

городица. Празнуват го на 28 август. В началото на XX век „Гребенарите“ празнуват с голяма тържественост празника на Богородица. Всяка палатка коли овца (или овен) по този случай. Празнуват три дни. На 15 август сутринта мъжът коли животното. Одирането на животното се прави също от него, а всичко останало - от жената. „Докато обичайната яхния (задушено), с ориз и зеленчуци, къкреше на огъня, момичетата набързо изпичаха малки хапки от “парно̀ буко” и “кало̀ буко”, т.е. от бял и черен дроб, ни ги сервираха, поръсени със сол и червен пипер, заедно с малки чашки с ракия и филии хляб. Това е *мезе* на турски и български.

Преди да вдигне наздравица, всеки мъж произнасяше кратка реч, пожелавайки на сътрапезниците си здраве и просперитет, а на местните хора – нещастие и разорение, „и нека всеки от нас открадне 30 коня, преди да свърши годината.”

След това идеше ред на още ракия и лични тостове, както и звучни целувки по бузите и устните и клетви във вечно приятелство, споделя се разни неща, които биват премълчавани от предпазливост, преди алкохолът да се прояви, дават се странни обещания, докато жените внасят софрата (масата), която, когато я поставят между нас и върху която се издига пара от съд с апетитно “зуми”. Ние се разполагаме около масата (приклекли или приседнали по турски поради височината ѝ – б. пр.) всеки мъж, според желанието си, взема хапка или отпива от бульона с помощта на дървена лъжица. В този момент бъклиците, пълни с червено вино, се подават от ръка на ръка и кротките гребенари стават почти толкова шумни, колкото загунджиите, когато са трезви.

... На Богородица след като свършихме яденето в едната палатка отдохме на гости в другата и там имаше предостатъчно храна, но жените не се сядоха да се хранят с нас” (Petulengro 1915-16: 32-33).

Празнуването на празникът на Света Богородица (15 август) загунджиите наричат „Богоридсако”. Те го празнуват с повече церемониалност отколкото християнските цигани. Тогава те „забравят” вражди и венде за няколко часа и празнуват в братска любов. В тези случаи палатките приближават една към друга и лагерът изглежда като село на червени индианци. Това обаче е за кратък период. Празнуването не би било празнуване без пиене... (Petulengro 1915-16: 17).

За бургуджиите Голяма Богородица (28 август) е женски празник. В време на чергарския живот на този ден се събират бургуджиите от една група, независимо къде катунарстват в момента. Това е времето на сватбите. Задължително колят овца, която украсяват за късмет и щастие и мал